

Auca del Centenari de les Normes ortogràfiques 1913-2013

Les Normes ja fan cent anys, cosa força extraordinària!
Vet aquí tots els afanys d'una llengua mil·lenària.

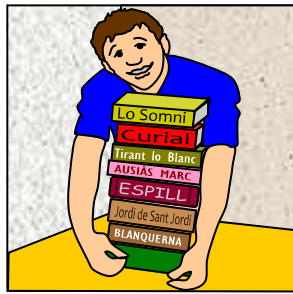
segle X
Fa mil anys, el català ja es començava a parlar.

segle XII
I fa vuit segles, un bon pessic, del text català més antic.

Ramon Llull, Jaume Primer... ja escrivien força bé.

La llengua creixia ufana durant tota l'Edat Mitjana.

Però per atzars de la història es perdria tanta glòria.

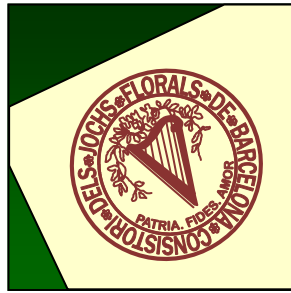
El prestigi i la política deixen la llengua raquítica.

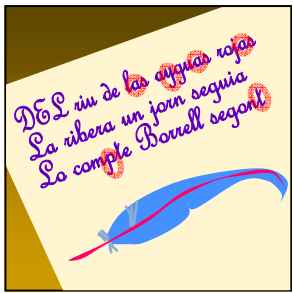
I així, amb poca demanda, s'anirà deixant de banda.

Sort que al segle dinou alguna cosa es remou.

I amb l'impuls dels Jocs Florals tornen els bells ideals.

Amb tot, la literatura tenia *quelcom* d'impura.

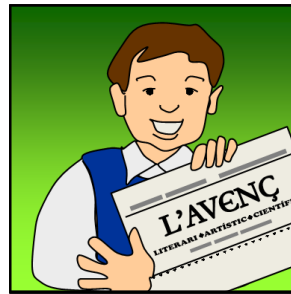
La llengua, a l'hora d'escriure, feia més pena que riure.

Cada escriptor s'ho muntava escrivint com li semblava.

No hi havia cap criteri que els guiés amb bon senderi.

Finalment l'Avenç s'afanya i promou una campanya.

Una idea que incentiva el senyor Prat de la Riba.

Com que en Fabra era assenyat tothom li va fer costat.

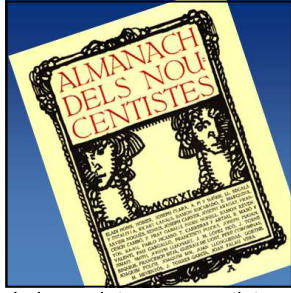
I un cop creat l'Institut les Normes per fi han vingut.

A proposta, cosa lògica, de la Secció Filològica.

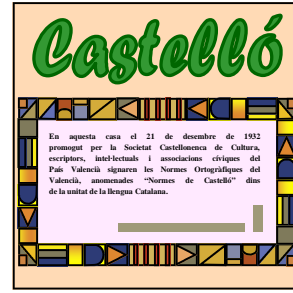
Gaudiran de l'autoritat de la Mancomunitat.

I els escriptors noucentistes també en seran partidistes.

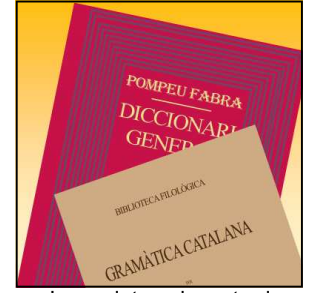
Uns pocs autors coetanis s'hi van mostrar repatanis.

Però les Normes, a Castelló, van rebre l'aprovació.

Amb la nova ortografia el català ressorgia.

I completen el mostrari, la gramàtica i el diccionari.

Els diaris, l'escola, la cultura milloraven l'escriptura.

La llengua, doncs, recuperava el prestigi que li mancava.

Però, ai las!, una altra lluita feia que es girés la truita.

Acabada aquella guerra la llengua anirà per terra.

Ni un rètol no quedarà dels escrits en català.

Dècades de fosc esperant un temps millor.

Qüestió de resistència i moltíssima paciència.

Malgrat tot el temporal naixerà Òmnium Cultural.

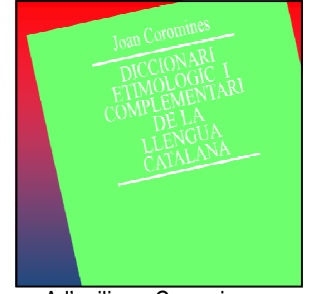
Amb Òmnium ressorgirà fer classes de català.

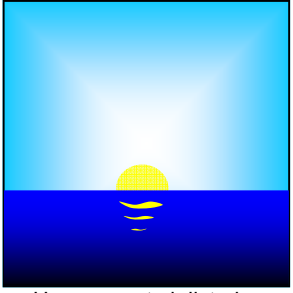
I cada mes, quina sort!, podrem llegir Cavall Fort.

També anem perdent la por sentint la Nova Cançó.

A l'exili, en Coromines, preparava peces fines.

Un cop mort el dictador ja retorna la claror.

Cal refer el país: la parla, tocarà normalitzar-la.

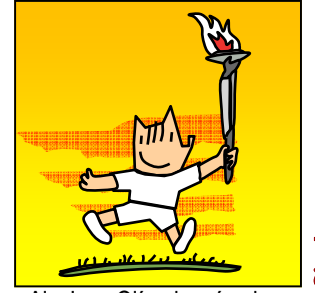
"El català, cosa de tots", així hem salvat els mots.

A l'escola tornarà a ensenyar-s'hi en català.

La llengua creix, Déu n'hi do, amb la Normalització.

Als Jocs Olímpics, és clar, s'hi va sentir el català.

Noves paraules s'han creat: a TV3, ràdio i Termcat...

Som al segle vint-i-u però encara ho tenim cru.

Darrerament no s'atura l'hostilitat pura i dura.

Amb tot ens en sortirem si la llengua l'afermem.

Les Normes ja fan cent anys malgrat els mals averanys.

I esperem que per molts segles tinguin vida aquestes regles.